

[Christophersen.]

sten påstå, om, hvilke hindringer der ud over tolden spiller en væsentlig rolle for en moderne industri. Den røber et ukendskab til den moderne industris arbejdsform, og den røber et ukendskab til den danske industris struktur.

Der er nemlig for den danske industri og de mennesker, der er ansat i den, tre væsentlige forskelle mellem et fuldt medlemskab og så blot den handelsaftale, som modstanderne føler sig så sikre på vi kan få på tilfredsstillende vilkår for os selv.

For det første vil det være sådan med en handelsaftale, at den naturligvis i modsætning til det fulde medlemskab udelukker en ikke uvæsentlig del af den danske industri, nemlig næsten hele næringsmiddelindustrien og dermed, i kraft af at det engelske marked befinder sig inden for Fællesskabet, også forringer denne industrigrens nuværende vilkår. Det drejer sig om lidt over 3.000 virksomheder med omkring 65.000 beskæftigede, og det er en industri, som vi alle ved i særlig grad dominerer i bestemte landsdele, og som for en række byer er en central del af hele arbejdsmarkedet.

For det andet udelukker en frihandelsaftale Danmark fra at deltage i den nedbrydning af de mere tekniske importrestriktioner, der stadig findes mellem de europæiske lande. Det er ikke bare tolden, som er et problem, det er også de mange forskelle i den nationale lovgivning, der er skabt i løbet af de sidste 20 år med hensyn til kravene til produkters tekniske kvalitet, deres indhold, deres fremstillingsmetode osv., som udgør de reelle hindringer for den frie samhandel. Det er jo en misforståelse at tro, at den danske industri først og fremmest klarer sig i kraft af en effektiv priskonkurrence; det er ikke alene det, der er det afgørende, det afgørende er også, at man er i stand til at overvinde en lang række andre ikke-toldmæssige forhindringer. På dette væsentlige punkt har fællesmarkedet i maj 1969 vedtaget at påbegynde gennemførelsen af et almindeligt program, som tager sigte på at fjerne alle disse forskelle i de nationale tekniske forskrifter, at nedbryde alle disse ikke-toldmæssige handelshindringer, og det er klart, at her har vi at gøre med netop den del af industrien, som er mest avanceret. Det er ikke alene levnedsmiddelindustrien,

men det er transportmiddelindustrien, det er den kemiske industri, det er den elektroniske og den elektriske industri, som påvirkes af dette arbejde, af dette program fra Fællesskabets side.

Et land, som kun søger en handelsaftale, må derfor acceptere ét af to: enten at ændre sine egne regler på alle disse områder, så de svarer til Fællesskabets, uden selv at have nogen som helst mulighed for at påvirke, hvordan Fællesskabets regler udformes og tilrettelægges, og uden på et senere tidspunkt at have nogen som helst indflydelse på, hvordan Fællesskabets regler ændres, eller at acceptere, at der altså stadig til trods for handelsaftalen vil eksistere en række ikke-toldmæssige restriktioner, som rent faktisk betyder, at den mest avancerede del af landets — altså den danske — industris produktion stadig har en ulempe at kæmpe med, når det drejer sig om afsætningen i det egentlige fællesmarked.

For det tredje er forskellen mellem medlemskab og en handelsaftale den, at kun inden for rammerne af det fulde medlemskab kan dansk industri opbygge de langtidsaftaler om underleverancer og om produktionssamarbejde, som bliver mere og mere karakteristisk for moderne industri. For udenfor, ja, dér mangler Danmark en række af de forudsætninger, som køberne i selve fællesmarkedet ønsker skal opfyldes. Ved at vi ikke er med i det valutariske samarbejde er vores valutakurser mindre sikre, mindre stabile end inden for Fællesskabet. Ved ikke at deltage i Fællesskabet er vi ikke med i det fælles kapitalmarked. Ved ikke at deltage i Fællesskabet deltager vi heller ikke i harmoniseringen af de tekniske forskrifter.

Derfor er konsekvensen af en frihandelsaftale i stedet for et medlemskab for industrien og de ca. 400.000 mennesker, der direkte er beskæftiget i denne, hvis man anlægger en dynamisk betragtning, for det første en langsommere teknologisk udvikling end ved fuldt medlemskab, for det andet færre stabile aftagere af højt kvalificerede produkter, for det tredje at vi får afsætningsproblemer i væsentlige industrigrene, for det fjerde at vi får beskæftigelsesproblemer i de dele af landet, hvor levnedsmiddelindustrien er den dominerende eller over en meget stor indflydelse på hele beskæftigelsen.